

Mireasa Mielului

Introducere

Orice credincios instruit este conștient că Biserica – Adunarea lui Dumnezeu – constă din toți credincioșii care prin Duhul Sfânt sunt uniți pe pământ cu Hristos aflat în glorie, și că Adunarea a luat ființă la venirea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii (ziua cincizecimii) și va fi completă la venirea Domnului pentru răpire.

Noi mai știm, că Adunarea este văzută sub diferite aspecte și este prezentată în Noul Testament în imagini diferite. Ea este văzută ca o turmă (Ioan 10,16); ca și casă a lui Dumnezeu (1 Timotei 3,15); ca un singur trup (1 Corinteni 12,12-13); și ca mireasă a Mielului (2 Corinteni 11,2; Apocalipsa 21,9).

În orice caz este vorba de aceeași grupă de oameni, dar privită din diferite unghiuri de vedere, ca să prezinte adevăruri diferite. O turmă descrie Adunarea ca fiind constituită din toți credincioșii, care sunt ținuti împreună prin puterea de atracție a lui Hristos, Păstorul, care conduce poporul Său prin pustia acestei lumi, care o apără de dușman, care o protejează de orice pericol și care o conduce la pășuni verzi. Casa lui Dumnezeu descrie Adunarea ca locuință a lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, pe pământ, unde adevărul este respectat și unde se depune mărturie despre harul lui Dumnezeu. Un singur trup, al cărui Cap este Hristos, descrie Adunarea ca o comuniune de oameni, care este hrănită prin Cap, și în care este prezentată toată plinătatea lui Hristos.

Adunarea ca mireasă a Mielului este numai pentru Hristos și ea este subiectul dragostei Lui, al grijii și bucuriei Lui. Acest aspect al Adunării vrem să-l studiem pe scurt. Este un aspect al Adunării, care în mod deosebit prezintă dragostea lui Hristos pentru noi și de aceea se adresează direct inimilor noastre.

Nu există o legătură mai intimă decât aceea între mire și mireasă. De aceea acest tablou este desăvârșit de potrivit ca să înfățișeze dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa. Spus pe scurt, Duhul Sfânt folosește această cea mai intimă legătură dintre toate legăturile ca să ne prezinte în primul rând că Adunarea este subiectul dragostei, grijii și bucuriei lui Hristos, în al doilea rând, că Hristos vede ceva în Adunare *demn* de dragostea Sa, și în al treilea rând că Adunarea va fi o însoțitoare care este potrivită pentru a avea parte de gloriile viitoare ale domniei Sale. Tot ce moștenește Mirele, va moșteni și mireasa. Cea care a avut parte de suferințele Sale în timpul când El a fost lepădat va fi și cea care va avea parte de scaunul Său de domnie în ziua gloriei Sale. Când Hristos va domni *peste* tot pământul, ea va domni *împreună* cu El.

Hristos și mireasa Sa (Efeseni 5,22-32)

În această parte foarte practică a epistolei către Efeseni, apostolul ne învață despre comportarea care se cuvine pentru credincioși în căsnicie. Prin aceasta el ne arată caracterul intim al acestei legături. În viață sunt și alte legături, părinți și copii, sau frați și surori, dar în nicio relație legătura nu este așa de intimă ca aceea dintre soț și soție. Apostolul spune: »cei doi vor fi un singur trup«, și: »bărbații sunt datori să-și iubească soțiile, ca pe trupurile lor.« Ei sunt văzuți ca fiind una; de aceea apostolul explică, că un bărbat, care își urăște soția se urăște pe sine însuși – un lucru imposibil. Pe de altă parte, acela care își iubește soția se iubește pe sine însuși.

Ca să întărească aceste îndemnuri și ca să arate adevăratul caracter al acestor relații temporale, apostolul se îndreaptă spre legătura eternă dintre Hristos și Adunarea Sa. Aceasta conduce la prezentarea minunată a dragostei lui Hristos pentru Adunarea Sa, în tabloul unei mirese, al cărei model deosebit este Eva în grădina Eden. Apostolul ne prezintă dragostea lui Hristos, care câștigă mireasa pentru Sine; apoi dragostea care, după ce a câștigat-o, o formează să fie potrivită Lui; și în cele din urmă dragostea, care după ce a pregătit-o, prezintă mireasa pentru Sine.

Mai întâi citim că »Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea« (versetul 25). Izvorul tuturor binecuvântărilor pentru Adunare este dragostea nemeritată a lui Hristos. Înainte ca Adunarea să fi existat, El a iubit-o cu o dragoste nesfârșită, desăvârșită, dumnezeiască. El nu a murit mai întâi pentru ea și a curățit-o, pentru ca după aceea s-o iubească, ci El a iubit-o mai întâi și a murit pentru ea, ca prin aceasta s-o curățească. Și pentru că a iubit Adunarea, El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. El nu numai *a făcut* ceva pentru ea, și nu numai *a renunțat* la ceva pentru ea. Dragostea Lui a mers mult mai departe decât numai să facă ceva pentru Adunare, sau să renunțe la ceva pentru ea. Dragostea Lui a mers până la extrem: S-a dat *pe Sine Însuși* pentru ea. Nu a reținut nimic pentru Sine din tot ce este El, în desăvârșirile Lui infinite. El S-a dat pe Sine Însuși, mai mult nu putea să dea. Și prin dăruirea Sa pentru Adunare a câștigat-o pentru Sine Însuși și are un drept desăvârșit asupra ei. Însuși faptul că Adunarea există este un rezultat a lucrării lui Hristos. Hristos a cumpărat-o pentru Sine Însuși. De aceea există deja legătura între Hristos și Adunarea Sa, cu toate că nunta nu a avut încă loc. Adunarea nu este o grupă de oameni care a absolvit un test alcătuit din porunci, care trebuie împlinite, și prin aceasta să obțină această legătură. Numai prin lucrarea Sa ne-a adus Hristos în legătură cu Sine Însuși, este rodul dragostei Lui. Responsabilitățile și privilegiile Adunării rezultă din relația deja realizată. Noi aparținem lui Hristos, și este atât privilegiul nostru, cât și datoria noastră să ne dedicăm în totul pentru El și să fim pentru El. Hristos a fost totdeauna credincios, aceasta nu necesită nici o explicație deosebită, în dragostea Sa neschimbătoare, chiar dacă cu regret mireasa a eșuat deseori în dăruirea pentru Mire.

În al doilea rând apostolul continuă să vorbească despre activitatea dragostei lui Hristos în prezent, după ce a prezentat în mod așa de impresionant dragostea lui Hristos și dăruirea Sa pentru Adunare în trecut. El ne spune, că Hristos Și-a câștigat mireasa Sa, »ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt«. Dragostea, care Și-a câștigat mireasa prin moarte, este acum preocupată s-o pregătească pentru fericirea cea mai mare, aceea de a fi la El în glorie. Mirele va face din ea un subiect demn al dragostei Sale, capabil să răspundă dragostei Sale. Până când se va atinge această țintă, dragostea se ocupă cu sfințirea și curățirea miresei. Ea nu este curățită cu scopul de a-I aparține, ci pentru că ea Îi aparține și El dorește ca ea să fie potrivită Lui. El dorește ca având sentimente de dăruire deplină numai pentru El să trăim despărțiți și să fim curățiți de tot ce nu este în concordanță cu El.

Mijlocul prin care se obține aceasta este »spălarea cu apă prin Cuvânt«. Domnul exprimă aceasta astfel în rugăciunea Sa adresată Tatălui: »Sfințește-i prin adevăr; Cuvântul Tău este adevărul ... și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr« (Ioan 17,17+19). Domnul Însuși Se pune pe Sine deoparte în cer, pentru ca noi, ca și Ștefan, să putem privi prin cerurile deschise și în Hristos în glorie să găsim pe cineva care sfințește. Când Îl privim în glorie, vedem cum El ne vrea să ne aibă, și privind gloria Domnului devenim transformați în același chip din slavă în slavă, și astfel trăim puterea transformatoare a Unuia desăvârșit. »Cuvântul« ne îndreaptă privirea spre Hristos, dar ne revelează și desăvârșirea adevărată a Aceluia spre care privim, ca să nu fim lăsați în seama unor imaginații sentimentale ale inimii noastre. Pe de altă parte Cuvântul va descoperi și va condamna totul în noi și din jurul nostru, ce nu este în concordanță cu Hristos și cu locul unde El Se află acum.

Ce valoare primește prin aceasta »Cuvântul«! Căci este „Cuvântul” pe care El Îl folosește pentru curățirea Adunării. Ce siguranță ar trebui să ne dea aceasta la aplicarea Cuvântului la propriul nostru suflet și la facerea cunoscut a Lui și altora – siguranța că noi folosim Cuvântul pe care și El Îl folosește în har.

În lumina acestui loc din Scriptură, care ne lasă să cunoaștem cu ce se ocupă Hristos pe locul Său ceresc, ar trebui să verificăm inimile noastre cu ce suntem noi preocupați aici jos pe pământ. Prezentarea detaliată a dragostei lui Hristos pentru mireasa Sa urmează desigur în partea practică a epistolei, cu scopul de a avea influență practică asupra vieții noastre. Nouă tuturor ni se pune întrebarea: avem noi înaintea inimilor noastre ceea ce are și Hristos înaintea inimii Sale? Avem noi dorința de a fi potriviți pentru El și capabili să savurăm deja aici dragostea Sa și să-i fim

corespunzători, așa fel ca noi să fim credincioși lui Hristos în timpul absenței Sale, asemenea unei mirese care așteaptă pe mirele ei absent.

În al treilea rând, activitatea actuală a dragostei lui Hristos pentru mireasa Sa are loc având în vedere ceea ce acum este încă de viitor - »nunta Mielului« - când El va prezenta Adunarea înaintea Sa ca Adunare slăvită, »fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect.« Adunarea nu numai va fi în slavă, ci ea va fi și »slăvită«. Ea va fi ca Hristos, potrivită pentru prezența Sa minunată. Așa S-a dat El pe Sine Însuși pentru mireasa Sa, o pregătește pentru Sine Însuși, și o va înfățișa înaintea Sa Însuși. Dragostea Lui este izvorul a toate, și ce dragostea a început la cruce, ea va termina în slavă.

În această secțiune mai este și un alt adevăr important referitor la Hristos și Adunarea Sa. Apostolul continuă să spună, că Hristos hrănește și îngrijește Adunarea, purtându-Se cu noi ca și »mădulare ale trupului Său, din carnea Lui și din oasele Lui«. Aceasta ne prezintă un alt adevăr prețios, care se deosebește de ce am studiat până acum. Am văzut că Hristos pregătește mireasa Sa pentru cer; acum învățăm, că El poartă grijă pentru mireasa Lui și pe pământ. Sfințirea și curățirea au loc cu privire la prezentarea în slavă; hrănirea și îngrijirea se referă la drumul nostru pe pământ. Dragostea Lui nu are în vedere numai slava, ci ea veghează asupra noastră când mergem pe drumul spre glorie prin această lume întunecată, unde El nu este de față. El cunoaște împrejurările în care suntem noi, încercările, de care avem parte, slăbiciunile și neputințele, și în toate acestea El îngrijește de noi și ne împlinește nevoile; aceasta este lucrarea Sa de hrănire. Dar El ne și îngrijește, aceasta înseamnă că El nu numai ne satisface nevoile noastre, ci El ne întâmpină ca aceia pe care El îi prețuiește și au valoare pentru El.

Ca să ne dea un simțământ cu privire la cât suntem noi de prețioși pentru El – ce valoare atribuie El Adunării – El vorbește despre noi ca despre mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale. Aceasta înseamnă, că atunci când El Se uită la noi, este ca și cum El S-ar uita la Sine Însuși, căci carnea omului este omul însuși. Deci când El îngrijește de Adunare, El îngrijește pentru Sine Însuși. De aceea El spune lui Saul: »Pentru ce Mă prigonești?« De fapt Saul prigonea Adunarea, dar prin faptul că făcea aceasta, el prigonea pe Hristos.

Ce prețios este, așa cum a spus cineva, că „nevoile, slăbiciunile, greutățile, temerile Adunării sunt pentru Hristos numai ocazii să exercite dragostea Sa. Adunarea are nevoie de hrană, ca și corpul nostru; și El o hrănește. Ea este subiectul sentimentelor Lui gingașe; El o îngrijește. Chiar dacă cerul o așteaptă, ea nu este lăsată singură aici. Ea învață să cunoască dragostea Sa acolo unde inima ei are nevoie de ea. Ea o va savura pe deplin când orice nevoie a trecut pentru totdeauna.”

Mireasa în planul lui Dumnezeu (Geneza capitolul 2)

Secțiunea din Efeseni 5, pe care am studiat-o, se încheie cu un citat din Geneza capitolul 2, unde noi citim, după ce Eva a fost întocmită : »De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup.« Apostolul adaugă citatului din Efeseni 5: »Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și Biserica.« Aceasta ne dă dreptul să spunem, că în Adam și Eva avem un model frumos al lui Hristos și al Adunării Sale.

În grădina Eden cu forma ei organizată divin, învățăm să cunoaștem nu numai ce este în inima lui Dumnezeu pentru om, ci și ce este în inima lui Dumnezeu pentru Hristos. Adam nu era omul planului lui Dumnezeu, el era numai un model al Aceluia care va veni. Ne-am putea întreba de ce a fost creat acest pământ cu toate minunile lui creaționiste. Acum, deoarece ni s-a revelat taina despre Hristos și Adunarea Sa, cunoaștem răspunsul lui Dumnezeu și în model vedem că răspunsul Lui a fost dat de îndată ce creația a fost terminată, și înainte ca păcatul să vină în lume. Răspunsul este *Hristos și satisfacția inimii Sale*.

Este adevărat, că Adunarea era deja în planul lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, căci gândul cu privire la Adunare ne conduce înapoi la planul veșnic al lui Dumnezeu și ne duce mai departe până în veșnicie. Adunarea aparține veșniciei, chiar dacă se folosește timpul și creația ca s-o

aducă la existență. Adunarea nu este un gând ulterior al lui Dumnezeu. În timp, mai întâi a venit creația, dar în planul lui Dumnezeu mai întâi era Adunarea, așa cum noi putem deduce cu certitudine din epistola către Efeseni capitolul 3, unde citim că El »a creat toate; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.« După ce Adunarea a fost întocmită, »cerurile de acum și pământul« vor pieri la timpul hotărât, dar Adunarea va rămâne pentru totdeauna și veșnic – spre gloria lui Dumnezeu și spre satisfacția dragostei lui Hristos.

Dar dacă noi avem pe Hristos și Adunarea într-un model înaintea noastră, trebuie să ținem seama că Eva reprezintă Adunarea ca mireasă a lui Hristos. Sunt, așa cum am văzut, și alte aspecte ale Adunării, însă după părerea noastră acesta este gândul cel mai înalt cu privire la Adunare, care este cel mai apropiat de inima lui Dumnezeu și este cel mai de valoare pentru inima lui Hristos, căci în el recunoaștem că era intenția lui Dumnezeu să câștige pentru Hristos ceva care este desăvârșit de demn pentru dragostea Sa. În Adunare ca mireasă vedem nu numai o societate de oameni care găsesc în Hristos ceva care satisface inima lor, ci o societate de oameni care devin ceva demn de dragostea lui Hristos. Aceasta este minunea și aceasta este frumusețea Adunării, când ea este văzută ca mireasă a lui Hristos. Nu este nici o minune faptul că Adunarea găsește în Hristos un subiect al dragostei, dar că în Adunare s-a găsit un subiect care este desăvârșit de demn să fie iubită de Hristos, aceasta este realmente o mare minune.

Cu aceste gânduri mărețe începe Dumnezeu Cartea Sa și tot cu aceste gânduri minunate o încheie. Niciodată Dumnezeu nu renunță la ceea ce El a început odată. Cartea Geneza începe cu acest gând al inimii Sale; și cu toate că păcatul și moartea lezează creația lui Dumnezeu și cu toate că tabloul s-a șters și chiar a fost pierdut din vedere pe parcursul istoriei lungi și triste a eșecului omului și a ruinei Adunării aflată sub responsabilitate, totuși acest gând minunat al lui Dumnezeu revine în cele din urmă din nou la lumină, și la fărșitul cărții putem să-L vedem încă o dată pe Hristos, care Se bucură de mireasa Sa, și pe mireasă, care Îl așteaptă pe Isus.

Dacă privim scurt tabloul din Geneza 2, găsim la începutul capitolului o descriere a grădinii desfătării, pe care Dumnezeu o pune la dispoziția omului. Eden înseamnă „desfătare”. Este bucuria lui Dumnezeu să poarte grijă de desfătarea creației Sale. Vedem astfel, că în grădină »cresc tot felul de pomi plăcuți la vedere«, ca să ofere frumusețe tuturor lucrurilor, și că fiecare este »bun de mâncare«, ca să satisfacă nevoile omului; acolo este pomul vieții, care oferă aptitudinea de a savura locul; și acolo este pomul cunoștinței binelui și răului cu interdicția sa, pentru ca întreaga grădină să poată fi savurată în relația cu Dumnezeu, o relație care se exprimă prin ascultarea de Dumnezeu.

După ce a fost constituit acest loc frumos, este pus omul în grădină ca s-o lucreze și s-o păzească. Dar oricât de frumos este acest loc, îi lipsește desăvârșirea, căci *omul este singur*. Mediul din jurul lui era desăvârșit, el avea o poziție excelentă, el era cu mult mai presus de creație – dar el era singur, și nu este bine ca omul să fie singur. Acolo era tot ce bucura ochiul său, era prezent tot ce era necesar pentru menținerea vieții, chiar și aptitudinea de a savura mediul înconjurător era dată; dar niciunde în acest loc al frumuseții și plinătății nu se găsea ceva care putea să satisfacă inima sa, căci acolo nu era nimic, de la cele mai înalte și până la cele mai de jos, căruia dragostea inimii sale i-ar fi putut fii dăruită. Omul era singur.

Însă înaintea inimii noastre se înalță un alt loc. Un loc, despre care toate acestea sunt numai un model frumos, un loc în care păcatul niciodată nu va putea intra. Grădina era în sine desăvârșită, și totuși unui dușman i-a fost posibil să intre acolo, și noi știm cât de repede a intrat și a adus în această grădină a desfătării păcatul, moartea și ruina. Însă Casa, al cărei model este grădina, este nu numai un loc al desăvârșirii nesfârșite și al bucuriei veșnice, ci este un loc în care „înșelătorul nu are acces și în care picioarele murdărite de păcat niciodată nu au călcat”¹ – un loc în care nu se mai găsește nici

¹ Este vorba de un citat din cântarea în limba engleză „Where thy saints in glory thronging” (JND, Spiritual Songs, No. 387).

moarte, nici tristețe, nici țișt și nici durere. Aceste lucruri nu sunt acolo și niciodată nu vor intra acolo, căci ele au trecut. Dar Isus este acolo, Fiul Omului va fi Cel Preaînalt în această împărăție a slavei, și nu putem noi spune că El va construi și va apăra acest loc? Căci toată podoaba acestui loc și siguranța lui veșnică vor fi rezultatul lucrării Sale proprii.

Dar dacă El ar fi singur acolo, va fi atunci inima Lui satisfăcută? Am fi noi satisfăcuți, dacă ne-am afla într-un loc al desăvârșirii depline și al sfințeniei nemărginite, și Isus nu ar fi acolo? Și va fi El satisfăcut, dacă noi nu suntem acolo? Un loc al desăvârșirii nemărginite nu ar satisface inima; noi avem nevoie de un subiect pentru inimile noastre, și să nu aibă și El nevoie de un subiect pentru inima Sa? Dar cum se poate obține acest subiect? Cunoaștem aceasta din model, dacă privim cum Dumnezeu a creat un ajutor lui Adam.

Mai întâi învățăm, că aceia care trebuie să fie ajutorul lui, trebuie să fie »chipul« lui sau »potrivit pentru el«, cum se spune în versetul 18. Aceea, care trebuie să satisfacă inima lui Adam, trebuie să fie »potrivită pentru el«, trebuie să aibă aceleași gânduri și aceleași sentimente și să fie capabilă să răspundă la dragostea lui. Căci dragostea poate fi satisfăcută numai dacă ea are un subiect care răspunde la dragoste.

Creaturile de jos sunt aduse la Adam. El dă nume fiecăreia din ele – nu sunt nume izvorâte din fantezie, căci numele în Scriptură denumește însușirile caracteristice ale aceluia care este numit. În darea numelui la animale vedem că Adam avea o cunoaștere desăvârșită a animalelor. Dar această cunoaștere deplină nu este suficientă să găsească pe cineva care este »potrivită pentru el«. În toată creația de jos nu se găsea nimic care să-i împărtășească gândurile, să simtă așa cum simțea el și să răspundă la dragostea lui. El stătea pe o treaptă nemărginit de înaltă decât stăteau animalele create.

Ca să facă pe cineva »potrivită pentru el«, Dumnezeu a trebuit să intervină din nou. Și în această lucrare nouă se văd clar trei lucruri.

În primul rând, Eva a fost luată din Adam, în al doilea rând, Eva a fost făcută pentru Adam, și în al treilea rând Eva a fost prezentată lui Adam.

Avem deci aici prezentat simbolic cele trei adevăruri mari, pe care le-am găsit în Efeseni 5. Mai întâi Eva a trebuit luată din Adam, dacă ea trebuia să fie potrivită pentru el. De aceea somnul adânc, când s-a luat coasta din Adam, ca din ea să fie făcută femeia. Dacă Hristos trebuie să aibă o mireasă – una, care este potrivită pentru El, care poate răspunde la dragostea Lui – atunci această mireasă trebuie să fie din El. El trebuie să meargă în somnul adânc al morții, ori va rămâne pentru totdeauna singur. »Dacă bobul de grâu nu cade în pământ și moare, rămâne singur.« »Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru vină, va vedea o sămânță de urmași.« »Sămânța«, care trebuie să fie ca El, este rodul morții Lui, și înapoia morții Sale stătea dragostea, căci citim, că »Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea.«

În continuare citim, că Dumnezeu, după ce a luat coasta omului, »din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie.« Nu este aceasta în legătură cu Adunarea tocmai lucrarea pe care o face Duhul în timpul de har? Dacă prin moartea lui Hristos a fost câștigată mireasa – una asemenea Lui -, acum sentimentele noastre se preocupă prin Duhul cu Hristos, cu rezultatul că Hristos ne sfințește și ne curățește prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Inimile noastre sunt atrase cu putere de dragostea lui Hristos. Iau naștere sentimente nuptiale, cu rezultatul că noi în dragoste suntem puși deoparte pentru El și suntem curățiți de tot ce nu corespunde unei mirese veritabile și inocente.

În final vedem prezentarea miresei. Eva este adusă la Adam. Și Adam spune: »Iată în sfârșit aceea (spre deosebire de animalele care au fost aduse la el) care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om.« În sfârșit Adam găsește pe cineva »asemenea lui«. Tot așa vine și ziua în care Adunarea este prezentată glorificată lui Hristos, care nu are pete sau încrețituri sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect. Ea va fi din El Însuși și de aceea va fi asemenea Lui. Ea este formată în dragoste prin efectul sfințitor și curățitor al Cuvântului și de aceea va fi capabilă să corespundă dragostei Sale. Hristos va avea toată veșnicia mireasa Sa, care este asemenea Lui, care gândește așa cum gândește El, simte cum simte El, iubește cum iubește El, și

de aceea este în chip desăvârșit demnă să fie subiectul dragostei Lui. Atunci Hristos va fi în sfârșit satisfăcut. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va sătura.

Chemarea miresei (Geneza 24)

Geneza 24 are cea mai profundă însemnătate pentru credincios, căci acolo găsim un tablou al lucrurilor dat de Dumnezeu cu care sunt preocupate momentan toate persoanele Dumnezeirii.

Preocuparea în lucrare, vigilența permanentă față de dușman și lupta pentru adevăr – ca urmare a problemelor lumii, a creșterii stricăciunii în creștinătate și a eșecului în poporul lui Dumnezeu – pot pune stăpânire așa de mult asupra gândurilor noastre, că uneori trecem cu vederea ce face Dumnezeu, în ciuda întregii puteri a dușmanului și în ciuda întregii stricăciuni. De aceea nu este o îndurare neînsemnată faptul că Dumnezeu ne oferă în acest tablou frumos o privire largă în intențiile și activitățile Persoanelor dumnezeiești. Dacă noi pierdem tot mai mult din privire pe om și eșecul său, sufletele noastre se vor putea bucura în Dumnezeu și planul Său și vor deveni liniștite și calme, deoarece ele văd că Dumnezeu Își va împlini planul Său în ciuda eșecului și împotrivirii.

Ca să putem înțelege învățătura simbolică a capitolului trebuie să fi înțeleasă legătura dintre această secțiune și capitolele anterioare și posterioare. Geneza 24 este o parte din ultima perioadă a istoriei lui Avraam, care începe în capitolul 22 și se termină în capitolul 25 versetul 10. Prima parte a istoriei descrie viața de credință personală, dar în această ultimă parte găsim o privire de ansamblu cuprinzătoare a căilor lui Dumnezeu aducătoare de mântuire. În Geneza 22 este jertfit Isaac și readus dintre morți – un tablou impresionant despre moartea și învierea lui Hristos. După jertfirea lui Isaac urmează în Geneza 23 moartea Sarei, și Avraam este văzut ca »străin și trecător« în țara făgăduită (versetul 4). Toate acestea vorbesc simbolic despre omiterea temporară a lui Israel ca popor aflat sub har, care a urmat după moartea lui Hristos. În chemarea Rebecii în Geneza 24 vedem simbolic chemarea miresei lui Hristos în timpul omiterii lui Israel. Geneza 25 completează tabloul, prin aceea că este prezentată nunta lui Avraam și fii celei de-a doua soții a lui, ceea ce vorbește despre restaurarea lui Israel și despre binecuvântările națiunilor în timpul Împărăției de o mie de ani.

Dacă ne limităm cu studiul nostru la Geneza 24, vedem acolo prezentat într-un tablou taina despre Hristos și Adunare. Vedem planul lui Dumnezeu și drumul pe care El merge pentru a împlini acest plan.

În această privință vrem să păstrăm înaintea ochilor faptul că este vorba de planul lui Dumnezeu în legătură cu Adunarea ca mireasă a lui Hristos. Așa cum am văzut, acest aspect al Adunării ne prezintă planul lui Dumnezeu, acela de a avea un lucru care este în chip desăvârșit potrivit să fie iubit de Hristos. Avem deci aici un tablou despre chemarea miresei, despre împodobirea miresei și despre prezentarea miresei înaintea mirelui, demnă de el. Ca să fi corespunzător pentru inima lui Hristos și ca să răspunzi dragostei lui Hristos, acestea sunt cele două gânduri importante în legătură cu Adunarea ca mireasă.

În creație am văzut că Eva vorbește despre mireasa lui Hristos. Isaac și Rebeca reiau după 18 secole istoria despre Hristos și Adunarea Sa. Este însă o diferență, căci în Scriptură nu găsim simple reluări. În Eva vedem mireasa ca rezultat al unei lucrări dumnezeiești, care a făcut-o și a adus-o la Adam. În Rebeca vedem provocarea sentimentelor la mireasă – pornirile dragostei, puse în acțiune prin rob. Eva vorbește despre lucrarea lui Dumnezeu pentru mireasă, Rebeca vorbește despre lucrarea lui Dumnezeu în mireasă.

Capitolul începe cu aceea, că Avraam dă indicații robului său (versetele 1-9). După aceea partea principală a capitolului se ocupă cu robul și misiunea sa (versetele 10-61). În final se încheie cu Isaac și dragostea lui pentru Rebeca (versetele 62-67). Transpus în Noul Testament avem deci în prima parte pe Tatăl și planul Său; în partea a doua pe Duhul Sfânt și lucrarea Sa; și în partea a treia pe Hristos și sentimentele Sale. În tablou sunt deci toate Persoanele Dumnezeirii preocupate cu mireasa.

1. Indicațiile date de Avraam robului său

În primul rând învățăm că gândul la o mireasă pentru Isaac provine de la Avraam. El este cel care începe istoria în Geneza 24. El revelează gândurile sale despre mireasa pentru Isaac; el dă indicații robului și îl trimite. Vedem în aceasta că gândul la o mireasă pentru Hristos provine din planul inimii lui Dumnezeu. Este Tatăl care trimite Duhul ca să aducă mireasa la Hristos (Ioan 14,26).

Versetul al doilea ne prezintă persoana a cărei activitate ocupă locul cel mai mare în această chestiune – robul cel mai bătrân al casei lui Avraam. Este foarte potrivit, că numele lui nu este numit, căci el vorbește despre Duhul Sfânt, care a venit nu ca să mărturisească despre Sine, ci să ia din cele ale lui Hristos și să ni le vestească.

Duhul Sfânt are în această lume multe activități diferite, dar în acest capitol ne este prezentat cum Duhul Sfânt găsește mireasa, cum înflăcărează sentimentele în mireasă, prin aceea că prezintă gloriile lui Hristos și cum în cele din urmă El satisface aceste sentimente, prin aceea că El duce mireasa la Hristos.

Indicațiile, pe care robul le primește de la Avraam, sunt foarte semnificative și pline de învățături pentru inimile noastre.

1. Mireasa pentru Isaac trebuie să fie corespunzătoare pentru Isaac și de aceea nu are voie să fie luată dintre fiicele canaaniților (versetul 3). Acestea erau rânduite judecării și de aceea erau complet nepotrivite pentru Isaac. Aceasta ne arată că acțiunea cu Rebeca nu este un tablou despre harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire păcătosului, ci mai degrabă despre dragostea lui Hristos, care se îndreaptă spre credincioși. Dacă ar fi vorba de prezentarea harului lui Dumnezeu, care se îndreaptă spre cel mai ordinar păcătos, atunci ar fi fost fiicele canaaniților, la care robul ar fi fost trimis, așa cum Dumnezeu în evangheliile folosește o femeie siro-feniciană – o fiică a canaaniților – ca să reveleze harul Său.

2. Dacă mireasa trebuia să fie potrivită pentru Isaac, atunci ea trebuia să vină din rudele lui Isaac. De aceea indicația dată robului: »Te vei duce în țara mea și la rudele mele să iei soție fiului meu Isaac« (versetul 4). Am observat deja, că aceea, care era potrivită pentru Adam, trebuia să fie »asemenea lui«; și ca să se obțină una »asemenea lui«, Adam a trebuit să cadă »într-un somn adânc«. Și Isaac a trebuit simbolic să treacă prin moarte – trebuia jertfit pe muntele Moria – înainte să poată obține o mireasă din Mesopotamia. Tot așa și Hristos, la care se referă aceste tablouri, a trebuit ca și bob de grâu prețios să cadă în pământ și să moară, altfel va rămâne pentru totdeauna singur. Tocmai moartea, care ia omului orice speranță de a avea urmași, este calea pe care Hristos Își primește sămânța. Și sămânța Lui este ca El, din rudele Lui. Așa cum este Cel ceresc, tot așa sunt și cei cerești. Vedem astfel că mireasa lui Hristos constă din aceia care printr-o lucrare dumnezeiască pentru ei au o origine corespunzătoare și prin lucrarea lui Dumnezeu în ei, care dă naștere la credința în Hristos, stau în relație cu Hristos ca rudă a Sa. Când Domnul a fost pe pământ, a spus: »Mama Mea și frații Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-L împlinesc« (Luca 8,21).

3. Avraam atenționează serios de două ori pe robul său, să nu ducă pe Isaac înapoi în Mesopotamia (versetele 6+8). În acest capitol Isaac este modelul unui Hristos ceresc, și de aceea după jertfirea lui în Geneza 22 și până la sfârșitul capitolului 24 din Geneza numele lui nu mai este amintit. Așa cum Isaac nu mai trebuia să fie adus din nou în legătură cu mesopotamienii, tot așa nu este nici o legătură între Hristos și lume în timpul cât El este în cer și Duhul Sfânt aici, ca să cheme afară mireasa pentru un Hristos ceresc. Vai, creștinătatea a renunțat așa de radical la orice gând cu privire la adevăratul creștinism, că singura ei strădanie mare este să unească pe Hristos cu lumea care L-a lepădat. Ea ignoră faptul că Hristos este piatra pe care au lepădat-o zidarii lumii acesteia, și încearcă, ca să spunem așa, să facă pe Hristos piatra de colț a sistemului lor religios, pământesc. Numele Lui este combinat cu clădirile lor religioase mari, cu planurile lor de reformare, cu faptele lor de caritate și cu formele lor de

guvernare. Spus pe scurt, sunt eforturile mari de a aduce pe Hristos înapoi în lume și să unească Numele Lui cu oamenii nemântuiți și neîntorși la Dumnezeu ai lumii acesteia, cu speranța că pot să-i reformeze pe oameni și să facă din lumea aceasta, în care trăiesc, un loc mai frumos și mai bun. Nu este o perfidie mai caracteristică a diavolului ca încercarea lumii de a acoperi răutatea ei cu o fațadă onorabilă, prin aceea că își însușește Numele Aceluia pe care L-a lepădat și L-a pironit pe cruce.

Credinciosul instruit știe însă atât prin învățăturile Noului Testament cât și prin tablourile vechi-testamentale, că Duhul Sfânt nu este aici să aducă pe Hristos înapoi în lume, ci să ducă mireasa din lume la Hristos. Citim astfel, că »mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile ca *să ia dintre neamuri un popor pentru Numele Său*« (Faptele Apostolilor 15,14).

În final Avraam spune: »Domnul, Dumnezeul cerului ... va trimite pe îngerul Său înaintea ta« (versetul 7). Îngerul va netezi drumul robului în chip pregătitor, dar robul se va îngriji personal de mireasă. »... și de acolo vei lua o soție fiului meu«. Atât robul cât și îngerul erau preocupați în totalitate să facă rost de o mireasă pentru Isaac. Știm ce rol important vor avea îngerii în zilele care vor veni în exercitarea judecăților în lume, dar astăzi »sunt duhuri slujitoare trimise să slujească pentru cei care vor moșteni mântuirea«. Așa cum modelul face clar diferența dintre lucrarea de pregătire a îngerilor și lucrarea personală a Duhului, așa a avut loc realmente. Îngerul Domnului l-a călăuzit pe Filip pe drumul prin pustie spre Gaza, dar Duhul l-a călăuzit pe Filip în lucrarea sa personală pentru famenul etiopian (Faptele Apostolilor 8,26+29).

În indicațiile lui Avraam date robului său devine foarte clară misiunea mare a Duhului Sfânt în această lume. El nu este aici ca să dea creștinilor reușită în afaceri, sau să ne facă oameni bogați în lumea aceasta, sau să facă din lumea aceasta un loc plăcut pentru noi. El nu este aici să îndepărteze blestemul sau să aducă la tăcere suspinele creației. El nu este aici să facă pustia să jubileze și să înflorească ca o narcisă. El nu este aici să îndepărteze dureri, moarte, întristare și lacrimi. Toate acestea le va face Hristos într-o zi viitoare. El nu este aici nici ca să aducă lumea la pocăință, așa cum gândesc unii. El este aici să găsească un popor care este potrivit pentru Hristos și spre bucuria și satisfacția inimii Sale.

De aceea, în concordanță cu aceste indicații vedem pe parcursul istoriei că robul nu s-a amestecat în lucrurile care dominau în Mesopotamia. El nu a încercat să le schimbe religia, sau să îmbunătățească condițiile sociale, sau să se amestece în regimul din Mesopotamia. Singura lui sarcină era să facă rost de o soție pentru Isaac. De cât de multe dezamăgiri ar fi cruțat poporul lui Dumnezeu, dacă ar recunoaște numai care este planul lui Dumnezeu pentru timpul de acum și care este misiunea deosebită a Duhului Sfânt în lumea aceasta.

Credincioșii sunt deseori dezamăgiți de ei înșiși. Ei doresc să facă o lucrare mare pentru Domnul, și constată că li s-a încredințat numai o lucrare liniștită într-un colț ascuns, și aceasta îi descurajează. Probabil sunt foarte dezamăgiți și de grupele locale de credincioși, cu care merg împreună pe cale. Ei au sperat că Dumnezeu va aduce mulțimi mari la credință și va face din grupa lor mică un centru important al binecuvântării cu recunoașterea publică din partea Domnului, și în loc de aceasta au parte de slăbiciune și eșec și sunt descurajați. Probabil și noi suntem descurajați de poporul lui Dumnezeu în general. Probabil am avut visul să strângem laolaltă fragmentele împrăștiat ale poporului lui Dumnezeu, ca să mergem mai departe în unitate și dragoste, și totuși vedem numai discordie și decădere în creștere și dezamăgirea devine tot mai mare.

Probabil poporul lui Dumnezeu are încă speranțe mari cu privire la ținuturile de misiune. Cu mii de misionari, care lucrează în toate părțile pământului, ei speră că bastioanele păgânismului, budismului și islamismului vor fi distruse de lumina creștinismului, și acum trebuie să constate că aceste sisteme false sunt puțin impresionate de aceasta, și această îi dezamăgește.

Alți au gândit, că după 19 secole de lumină a creștinismului lumea ar fi mai bună din punct de vedere moral și în loc de aceasta trebuie să recunoască că societatea nu a fost niciodată așa de stricată

ca acum, fărădelegea nu a dominat niciodată ca acum și neliniștea nu a fost niciodată așa de răspândită ca astăzi, și de aceea sunt dezamăgiți.

Dar dacă ne desprindem de gândurile noastre și ne ridicăm la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu, nu vom fi dezamăgiți. Așteptările noastre sunt deseori prea îngrădite, privirea noastră prea limitată. Ne gândim numai la timpul actual și vedem numai ce este vizibil. Să privim la marele final, spre care Dumnezeu ne face semn să venim, că El din grămada de dărâmături a lumii acesteia scoate o mireasă, care este potrivită pentru dragostea lui Hristos. Ce gând, că Duhul Sfânt este aici ca să trezească sentimente nupțiale în inimile credincioșilor, având în vedere ziua – ziua cea mare – ziua nunții Mielului!

Cu acest scop trimite Tatăl Duhul. Cu acest scop lucrează Duhul pe pământ. Acest țel îl așteaptă Hristos în cer. Și oare să nu obțină Tată, Fiul și Duhul Sfânt acest țel? Imposibil! Fiecare plan al lui Dumnezeu va avea împlinirea sa minunată. Tot așa și noi nu vom fi dezamăgiți, dacă cunoaștem gândurile lui Dumnezeu și păstrăm înaintea ochilor planul mare al lui Dumnezeu – nunta Mielului.

2. Robul împlinește misiunea încredințată

Dacă ne îndreptăm spre partea a doua a capitolului (versetul 10-61) găsim relatarea plină de învățătură despre felul în care robul își îndeplinește misiunea. El vine la Mesopotamia bine echipat pentru slujba sa: »având cu el toate lucrurile de preț ale stăpânului său« (versetul 10). Aceasta ne amintește că Duhul Sfânt a venit ca să ne învețe »toate« și »să ne călăuzească »în tot adevărul« și să ne arate »tot ce are Tatăl« (Ioan 14,26; 16,13+15).

Ajuns în Mesopotamia, robul execută însărcinarea în dependență de Dumnezeu, de aceea îl vedem în rugăciune. Rugăciunea lui arată că el este preocupat în totalitate cu un singur lucru. El nu se roagă pentru sine însuși și nici pentru „fiicele oamenilor din cetate”, cu toate că le amintește. El se roagă, ca să fie condus la aceea care este rânduită pentru Isaac. Este remarcabil, că robul nu a venit să caute o mireasă printre fiicele oamenilor din cetate, care să fie potrivită pentru Isaac. El a venit să găsească pe aceea care era rânduită pentru Isaac. Și semnul de recunoaștere al celei rânduite pentru Isaac trebuia să fie acela, că ea *era caracterizată prin har*. Cu siguranță acesta este gândul cel mai mare în această rugăciune: »Fă ca fata căreia îi voi zice: „Pleacă-ți urciorul, te rog, ca să beau” și care va răspunde: „Bea, și am să dau de băut și cămilelor tale”, să fie aceea pe care ai rânduit-o Tu pentru robul Tău Isaac«. (versetul 14) El o va întreba, dacă are voie să bea din urciorul ei, și dacă ea va împlini nu numai rugămintea lui, ci de bună voie va face mai mult decât a cerut el, acesta va fi un semn că ea este caracterizată prin harul lui Dumnezeu – că Dumnezeu face o lucrare în ea și că prin urmare ea este înrudită cu Isaac. Căci harul face mai mult decât cerem noi (Matei 5,38-42).

Și așa s-au petrecut lucrurile. Rebeca – ruda lui Isaac – este găsită. Și după ce robul a găsit mireasa rânduită, el face imediat o diferențiere între ea și celelalte fete, prin aceea că o împodobește cu un inel de aur și cu brățări. Măinile și fața depun mărturie despre lucrarea harului (versetul 22).

3. Robul este primit

Acesta este abia începutul lucrării robului. Despre Isaac nu s-a spus încă nici un cuvânt. Dacă se va vorbi despre el depinde de felul *cum este primit robul*. Dacă i se spune bun-venit, el va povesti despre Isaac, dar el nu va impune Rebecii tovarășia lui. »Este loc pentru noi în casa tatălui tău, ca să rămânem peste noapte?« (versetul 23).

Ce frumos, că răspunsul Rebecii depășește din nou întrebarea robului. El a întrebat numai dacă »este loc«; și ea spune că este atât nutreț cât și loc (versetul 25). Și Laban spune robului: »vino, binecuvântatul Domnului! Pentru ce stai afară?« Și astfel citim că omul a intrat în casă.

Nu recunoaștem noi în această secțiune motivul pentru progresele noastre sărăcicioase în cunoașterea lui Hristos și pentru sentimentele noastre care se răcesc așa de des? Noi împiedicăm și

întristăm pe Acela, care singurul are puterea să încălzească inimile noastre pentru dragostea lui Hristos. O Persoană dumnezeiască – Mijlocitorul – a venit din cer de la Tatăl, de la Hristos. Îi spunem noi „bun-venit!”? Îi pregătim »un loc«?

Facem bine dacă ne întrebăm singuri: „Mai este loc?” Suntem noi gata să facem loc Duhului Sfânt? Carnea și Duhul sunt unul împotriva altuia (Galateni 5,17). Noi nu putem găzdui Duhul în timp ce slujim cărnii. Să faci loc Duhului și în același timp să te ocupi de lucrurile cărnii, aceasta este imposibil. Suntem noi gata să respingem savurarea cărnii (firii pmântești) în lucrurile trecătoare ale timpului acesta, ca să facem loc Duhului să ne conducă în lucrurile veșnice ale lui Dumnezeu? Purtăm noi grijă de firea pământescă (de carne) ca să-i împlinim plăcerile, sau luăm măsuri pentru Duhul și Îi facem loc? În casa lui Betuel s-a oferit robului lui Avraam »loc« și »nutreț«, cu rezultatul că robul poate vorbi despre Isaac, ca să câștige sentimentele Rebecii pentru Isaac și s-o ducă la Isaac.

După ce robul a ajuns în casă (versetul 32), în primul rând el mărturisește despre Isaac. El revelează gândurile stăpânului său cu privire la Isaac și ia din lucrurile lui Isaac și le face cunoscut Rebecii. El vorbește despre bogăția stăpânului lui și apoi spune că toată această bogăție a fost dată lui Isaac. »Și lui i-a dat el tot ce are« (versetul 36). Și noi știm foarte bine, că toate lucrurile Tatălui au fost date lui Hristos, așa cum spune Domnul Însuși: »Tot ce are Tatăl este al meu«, și apoi adaugă cu privire la Duhul Sfânt, că El »va lua din ce este al Meu și vă va vesti« (Ioan 16,15).

Ne întrebăm, cum trebuie să fi lucrat asupra Rebecii mărturia despre Isaac. A dat ea naștere la ea numai la o *cunoaștere* mai bună a lui Isaac? Fără îndoială și acesta a fost un rezultat, dar a lucrat mai mult, mult mai mult, căci a trezit în ea dragoste pentru Isaac. Și după ce dragostea a fost trezită, robul a scos bijuterii de argint și de aur și îmbrăcăminte și le-a dat Rebecii. El o împodobește cu lucrurile minunate care veneau de la Isaac. Tot așa dorește Duhul să lucreze și cu noi. El ne prezintă gândurile Tatălui cu privire la Hristos, El ia din lucrurile lui Hristos și ni le face cunoscut. În felul acesta El trezește dragostea noastră pentru Hristos și ne împodobește apoi cu lucrurile minunate ale lui Hristos. El ne face martori ai dragostei salvatoare (bijuteriile de argint), martori ai dreptății dumnezeiești (bijuteriile de aur) și martori ai sfințirii practice (îmbrăcămintea).

4. Robul conduce mireasa la Isaac

Urmează, simbolic, o altă acțiune a Duhului. Robul a găsit mireasa în rudenia lui Isaac; prin inel și prin brățări el a făcut o diferențiere între ea și toate celelalte fete; el a împodobit-o cu lucrurile minunate ale lui Isaac; acum *el o va duce la Isaac* (versetele 54-60).

Robul spune: »Trimiteți-mă înapoi la stăpânul meu.« El venise în Mesopotamia ca să găsească mireasa și după ce și-a atins ținta dorește să plece. Era gândul robului, să găsească mireasa, să părăsească locul și să re întoarcă la stăpânul său. El nu voia să găsească mireasa și s-o lase să locuiască în patria ei veche, ci el voia să găsească mireasa și s-o ducă într-o patrie nouă. Și ce frumos produce *el în Rebeca același fel de gândire*. El dorește să se scoale, să meargă la Isaac, și aceeași dorință produce el și în inima Rebecii. El vrea să meargă, și ea este de acord să meargă cu el. Neamurile ei înțeleg că robul vrea să meargă la stăpânul său, dar ele ar mai reține cu plăcere pe Rebeca un timp – cel puțin zece zile. Ei cheamă astfel fata și o întreabă, dar numai pentru a descoperi cât de deplin robul și-a făcut lucrarea în ea, și că gândurile lui au devenit acum și gândurile ei. Dacă el dorea să meargă, atunci și ea era pregătită să meargă.

Dacă noi permitem Duhului Sfânt să lucreze în felul Lui – dacă nu-L împiedicăm – El va aduce gândurile noastre în concordanță cu gândurile Sale, pentru ca noi să gândim despre Hristos așa cum gândeste El, și prin aceasta inimile noastre se desprind de lucrurile existente, unde nu este Hristos, și sunt unite cu Hristos, acolo unde El este.

Rebeca nu era o orfană săracă, ea avea un tată și o mamă și o patrie în Mesopotamia, cu perspectiva la bogăție și posesiune în țara în care s-a născut. Ca să poată savura toate aceste lucruri nu era necesar să părăsească țara în care s-a născut și să pornească într-o călătorie prin pustie. Și cu toate acestea ea

părăsește totul. Ea uită poporul ei și casa tatălui ei și pornește într-o călătorie prin pustie, ca să ajungă la o persoană pe care n-a văzut-o niciodată. Aceasta este puterea de atracție uriașă a unei persoane, când a fost trezită credința și sentimentele pentru această persoană.

În același fel a venit și Duhul Sfânt, ca să aducă inimile noastre sub influența captivantă a dragostei lui Hristos. El este aici ca să ia din ce este al Său și să ne vestească. El este aici ca să ne conducă în profunzimile lui Dumnezeu – în lucruri, pe care »ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit« (1 Corinteni 2,9). El este în stare să ne întărească în omul dinăuntru în așa încât »Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să puteți înțelege pe deplin, împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință« (Efeseni 3,17-19).

El este capabil și gata să facă toate acestea. Cum se face atunci că noi, cu toate acestea, suntem așa de puțin legați în sentimente cu Hristos și așa de puțin despărțiți de lucrurile lumii acesteia? Nu este cumva din cauză că noi Îl împiedicăm? De aceea cuvintele robului: »Nu mă oprți«, ar trebui să fie un apel puternic pentru noi. Poate vom spune, că noi nu putem savura aceste lucruri, dacă Duhul nu lucrează în noi, și noi nu putem provoca lucrarea Duhului. Aceasta ar putea fi adevărat; dar, vai, noi putem împiedica Duhul să lucreze. Noi atârnam de lume, de politica lumii acesteia, de religia lumii acesteia, de plăcerile lumii acesteia și probabil suntem așa de adânciți în aceste lucruri – țară, rudenii, casa părintească – că împiedicăm pe Duhul Sfânt.

Dacă noi permitem sau nu lumii să ne împiedice, aceasta nu depinde de lume ci de noi înșine. Fratele și mama ar putea încerca să rețină pe Rebeca. Ei recunosc aceasta, prin aceea că spun: »Să chemăm pe fată și s-o întrebăm«. Dacă noi, ca și Rebeca, răspundem: »vreau să merg«, atunci Duhul va pune stăpânire așa de mult pe inimile noastre, că nici o putere și nici o forță de atracție din lume nu va putea să ne rețină.

Așa s-a făcut, că Rebeca s-a sculat și a urmat pe bărbat. Ea s-a supus în totalitate călăuzirii bărbatului, așa că robul »a luat« și »a plecat«. Nu era drumul ei, ci era drumul lui. Noi nu suntem totdeauna gata de a merge pe drumul Duhului. El este un drum total incompatibil cu voia cărnii. În afară de aceasta este bine să reținem, că a urma călăuzirea Duhului nu înseamnă să urmezi o oarecare „lumină interioară”. Când noi urmăm Duhul, atunci mergem în armonie cu Cuvântul. Duhul nu ne îndepărtează de Cuvânt și nici nu ne duce în contradicție cu Cuvântul.

Evenimentul nemijlocit al mergerii Rebecii după bărbat a fost, că ea s-a aflat deodată în pustiu. Acum ea nu mai avea nici casa lui Laban nici casa lui Isaac. Tot așa este și cu noi, așa cum a spus cineva: „Noi nu avem nici pământul, pe care ne aflăm, și nici cerul, spre care mergem.” Însă Rebeca a avut în timpul lungii ei călătorii de 600 km prin pustiu o perspectivă minunată înaintea ei și ea avea robul cu ea, care i-a povestit despre lucrurile lui Isaac. Și la sfârșit aștepta persoana, care i-a câștigat inima, ca s-o întâmpine.

5. Isaac

La sfârșitul acestei istorii frumoase, Isaac însuși pășește în prim plan. Pe tot parcursul călătoriei prin pustiu Isaac nu s-a văzut, cu toate că nu îi era indiferent tot ce se petrecea. El vine de la fântâna Lahai-Roi – un cuvânt cu înțeles profund, căci tradus înseamnă „fântâna Celui viu, care Se lasă văzut (sau: care m-a văzut)” (Geneza 16,14). Ce bine este, când ești pe drum, să știi că la sfârșitul călătoriei vei găsi pe Acela, Căruia poporul Său nu i-a fost indiferent. El vede și trăiește, da, Cuvântul lui Dumnezeu spune, că El »trăiește pururi« (Evrei 7,25).

Dar înainte de toate Isaac a venit să întâmpine pe Rebeca, căci ea întreabă: »Cine este omul acesta, care vine înaintea noastră pe câmp?« Noi suntem în călătorie spre marea întâlnire, dar să nu uităm, că El vine să ne întâmpine. Tabloul îl prezintă pe Isaac ca pe unul care așteaptă mireasa sa și vrea s-o aibă. Dorința noastră după Hristos ar putea uneori să fie slabă, dar dorința Lui este după mireasa Sa. El spune: »Și dacă Mă voi duce ... voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi« (Ioan 14,3).

Și momentul întâlnirii nu mai este departe. Când în cele din urmă Rebeca și-a ridicat ochii, s-a coborât de pe cămilă, căci călătoria se sfârșise. Și când în cele din urmă noi Îl vom vedea față în față, atunci și călătoria noastră a ajuns la sfârșit. Și nu va mai dura mult, noaptea aproape a trecut, și ziua s-a apropiat. Când va veni momentul, răpirea noastră nu va dura mult; într-o clipă, într-o clipeală din ochi vom fi acolo.

După întâlnire Rebeca și-a luat voalul și s-a învelit cu el. Mireasa s-a pregătit și apoi a urmat nunta, căci »Isaac a luat pe Rebeca, ea a fost soția lui și el a iubit-o«. Și despre noi citim, după ce călătoria noastră prin pustiu s-a terminat, după marea întâlnire, când pentru prima dată Îl vom vedea față în față – când El ne va lua la Sine: »Nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit« (Apocalipsa 19,7). Adunarea va fi prezentată glorificată lui Hristos, «fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect» (Efeseni 5,27). Atunci se va arăta în sfârșit, că Hristos a găsit ceva, care este demn de dragostea Sa, care răspunde dragostei Sale, și El va fi satisfăcut. El va contempla mireasa Sa și va spune: „Sunt satisfăcut”. »Va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit.« (Isaia 53,11).

Cât de mult trebuie să pălească toată strălucirea lumii acesteia, cât de tulburi trebuie să fie toate priveliștile frumoase și cât de sărăcicioase toate bogățiile lumii acesteia, când această priveliște se deschide privirii noastre. Cât de deșerte vor fi bucuriile trecătoare ale lumii acesteia și cât de goale vor fi omagiile ei în lumina gloriei care va veni.